

KRIST, DIJETE I JA

Po prozoru duše noćas razlile se sjete,
Otvorili se oblaci i pljušte
I dok padaju s vrhova na dno, šute,
A ja začuh tada u sebi jedno dijete.

Priđoh mu, blago ga dotaknuh,
A ono se prenu i pobjeći htjede
I vidjeh kako mu zvijezde korak slijede
I nestade za tren, ni ime mu ne izdahnuh.

Poželjeh onda ove noći sa sjetama bdjeti,
S dušom čekati odgovor na tajnu jedne boli,
Samo šutjeti, da moje biće bez riječi moli
I naučiti ostaviti staroga čovjeka, sebi umrijeti.

U dugoj tišini duša mi napokon viknu od sreće
Puna nade za slobodom od sjete prošle.
Njih dvije u dubinu svega s Kristom su pošle
I shvatile da ono što boli cijelo biće pokreće.

I to što boli samo je prilika nova,
To je put kojim je stigao do mene.
Tada moja samoća postade i samoća Isusova,
Samim sobom je obilježio godine usamljene.

Bijaše to Njegov način da nam se sretnu rane,
Životi da se sjedine, da budu jedno,
Da napoji ovo srce oduvijek ljubavi žedno,
Da u duši nakon duge noći jutro svane.

Nikolina s. Janja Vujica